

DIUMENGE IV DE QUARESMA (DOMINICA LAETARE)

Homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach
2 de març de 2008

Presideixo amb joia la Missa Conventual en el nostre estimat i entranyable Santuari de la Mare de Déu de Montserrat en aquest IV Diumenge de Quaresma. He pujat a la Santa Muntanya per donar gràcies a Déu en la casa de la Mare que sempre ha estat molt present en la meva vida, pel do del servei que el Sant Pare Benet XVI m'ha confiat.

El proppassat 24 de novembre, el Papa em creà Cardenal de la Santa Església Romana en el Consistori públic a Sant Pere de la Santa Església Romana en el Consistori públic a Sant Pere del Vaticà. Aquesta deferència bondadosa de Benet XVI no ho ha estat només per a mi, sinó també per a la diòcesi de Barcelona i per a Catalunya. Ha estat una expressió del seu afecte envers tots nosaltres i envers el treball pastoral que realitza amb il·lusió, esforç i constància la nostra Església en el nostre país. És per això que us demano que us uniu a la meva acció de gràcies a Déu i també al successor de Sant Pere, el Bisbe de Roma.

En el Consistori, el Papa manifestà que el Col·legi Cardenalici és una autèntica "simfonia de catolicitat", afirmant que "la universalitat i la catolicitat de l'Església queden ben reflectides en la composició d'aquest Col·legi" (*Homilia en el Consistori públic*, de 24 de novembre de 2007). Les nostres Esglésies que peregrinen a Catalunya enriqueixen i s'enriqueixen amb aquesta catolicitat ajudant-nos a viure més intensament la dimensió missionera i evangelitzadora de la vocació cristiana. El nostre agraïment s'ha de manifestar constantment amb l'enriquiment de la nostra comunió afectiva i efectiva amb el successor de Pere, ja que els cardenals estan cridats a complir amb responsabilitat encara major la seva comunió amb el Bisbe de Roma.

Us demano, també, que us uniu a la meva petició al Senyor per intercessió de la Mare de Déu de Montserrat per tal que posi en pràctica aquestes paraules que Benet XVI ens va dirigir als nous cardenals: "En ingressar al Col·legi Cardenalici, el Senyor us demana i us confia el servei de l'amor i amor a Déu, amor a la seva Església, amor als germans amb una dedicació màxima i incondicional "fins al vessament de la sang", tal com diu la fórmula per a la imposició del capel i com mostra el color roig de les vostres vestidures". Tanmateix, aquest servei de l'amor i aquest testimoniatge fins a donar la pròpia vida és també propi de tots els cristians que hem estat unguits en el baptisme.

La Paraula de Déu que hem escoltat ens parla del Baptisme. Estem al centre de la Quaresma, temps catecumenal que prepara per la celebració dels sacraments de la iniciació cristiana. Samuel és enviat a la casa de Jessé per ungir a un dels seus fills. És el Senyor qui té la iniciativa, escollint el qui Ell vol. El Senyor, a diferència de nosaltres, com li succeí a Samuel, no es fixa en els aspectes externs. Tots som escollits pel Senyor i hem estat unguits com David, com el Crist, per esdevenir un altre Crist enmig del nostre món. Déu ens ha escollit i ens ha salvat gratuïtament.

L'evangeli del cec de naixement es llegeix als catecúmens en la seva inoblidable jornada del "gran escrutini". Ja l'art paleocristià de les catacumbes representava la història del cec de naixement com símbol del Baptisme. L'Església antiga va veure en aquesta pàgina del Quart Evangeli una meditació baptismal. Avui també ha de ser així, pels qui ja som batejats i pels catecúmens que s'estan preparant per rebre el Baptisme la nit de Pasqua.

En el fragment de la Carta als Efeis escoltem el ressò d'una homilia baptismal de l'Església apostòlica. "En altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el

Senyor, sou llum". Crist és la nostra llum i nosaltres - cristians - som en el món la llum de Crist.

El cec de naixement de l'evangeli d'avui és el prototipus del procés de conversió a Jesús, a la llum. Ell descobreix Jesús pas a pas, compleix totes les seves indicacions, accepta la seva Paraula, el confessa i l'adora. Quan Jesús li manifesta que Ell és el Fill de l'home, l'evangeli ens diu que el cec li digué: "Hi crec, Senyor. I l'adorà". Quan es llegien aquestes paraules als catecúmens, ells se les feien seves i les signaven recitant el Credo.

Per rebre el do de la fe i el baptisme, per veure la llum de Crist, cal la humilitat. Al final del fragment evangèlic Jesús ha emprat una expressió paradoxal, a l'estil oriental, contraposant els qui veuen i els qui no veuen. Els primers no veuran la Llum, són els qui en les coses de Déu estan segurs de saber-ho tot amb la seva pròpia força. Són els autosuficients. No hi ha camí millor per perdre la fe que la supèrbia de ment i de cor. Els qui no veuen, els qui tenen consciència de la seva limitació, saben caminar amb pas humil, en actitud baptismal, a l'aigua de Siloé. Transparents, s'identifiquen amb la Llum que un dia els il·luminà i continua il·luminant-los: és la Llum de Crist.

La Quaresma, temps catecumenal, posa en relleu la urgència de l'evangelització. Aquesta és la tasca més necessària de l'Església a Catalunya i arreu. Urgeix un anunci explícit de Jesucrist, amb paraules i amb el testimoni de la vida. Ens cal assumir plenament que la nostra situació és de missió. I hem d'assumir-la joiosament. El sentit de la missió encomanada per Jesús projecta les nostres comunitats cap endavant. No ens hauríem de lamentar tant de certs canvis culturals. El llevat cristià pot fer fermentar moltes cultures, també la que avui veiem néixer i que sovint ens desconcerta.

Constatem en la societat indiferència, increença i crisi de fe. Ens hem de preguntar quina part de responsabilitat hi tenim nosaltres els cristians ¿No hi hauria, a la nostra terra, més salabor cristiana, si fóssim, de debò, sal que sala? Com dèiem els bisbes de Catalunya "som requerits a un treball amatent de restauració d'allò que hem heretat i s'ha malmès i, al mateix temps, a l'edificació d'obra nova, de cara a l'esdevenidor. Doncs bé, des d'una perspectiva de missió, aquesta segona és la nostra tasca prioritària" (*Creure en l'Evangeli i anunciar-ho amb nou ardor*, febrer 2007).

En el Concili Provincial Tarraconense, els cristians de Catalunya "hem mirat tota aquesta realitat eclesial i social amb una immensa simpatia, alhora que il·luminats per la mirada del bon Pastor que desitja que les ovelles coneguin la seva veu i el segueixin per tenir vida" (*Prefaci*). En la nostra societat plural hem de proposar sense imposicions, però de manera atraient i esperançada, els valors de l'Evangeli sobre la persona humana, la seva dignitat i la seva vocació transcendent. Hem d'oferir la nostra veu profètica i alhora dialogant, col·laborant de manera constructiva per assolir junts el bé de les persones i de la societat. Els cristians hem de treballar per assolir un clima de serenor, sense crispacions ni tensions, en el si de la convivència social. Estem convençuts que quan l'Evangeli és acollit per les persones, la comunitat civil es fa també més responsable, més atenta a les exigències del bé comú i més solidària amb els necessitats.

Acabo amb les mateixes paraules conclusives de la homilia de Benet XVI imposant-nos l'anell als nous Cardenals. El Papa digué: "Posem tots junts aquesta missió vostra sota la protecció amatent de la Mare de l'Església, Maria Santíssima. A ella, unida al seu Fill en el Calvari i assumpta com Reina a la seva dreta en la glòria, encomanem els nous purpurats, al Col·legi Cardenalici i a tota la comunitat catòlica, com primera a sembrar en els solcs de la història el Regne de Crist, Senyor de la vida i Príncep de la pau". Benvolguda comunitat benedictina, benvolguts germans que participeu en

aquesta eucaristia i els qui la seguiu per radio i televisió, posem-ho tot això sota la protecció amatent de la nostra estimada Mare de Déu de Montserrat.